

## ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Ісаченко С.С., гр. Ф-47м

Науковий керівник – д-р екон. наук, проф. **О.В. Раєвська**  
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Розвиток і поширення в народному господарстві інновацій супроводжується багатоваріантністю економічних результатів (ефектів) різного масштабу і тривалості.

Розмір ефекту від реалізації нововведень безпосередньо визначається очікуваною їх ефективністю, яка виявляється як: покращання використання ресурсів; збільшення обсягу продажу; одержання прибутку від упровадження винаходів, патентів, ноу-хау, ліцензійної діяльності; зміна асортименту продукції та поліпшення його якості, створення нових товарів і послуг, що повніше задовольняють потреби споживача; зміна умов праці та підвищення її ефективності; приріст і накопичення нових знань, умінь і навиків; підвищення кваліфікації робітників; можливість навчання, зміни професії і соціального статусу працюючого; підвищення рівня задоволеності умовами та змістом праці, можливість самореалізації; покращання системи управління й організації як виробництвом, так і суспільством у цілому (розвиток демократії, гуманізації управління, упровадження принципів самовдосконалення соціо-технічних систем); зміна якості і стилю життя людей, формування нової культури.

Отже, ефективність інноваційної діяльності визначається її конкретною спроможністю створювати інновації, які зберігають відповідну кількість праці, часу, матеріально-технічних ресурсів, коштів у розрахунку на одиницю всіх необхідних і передбачених корисних ефектів продуктів, послуг, технічних систем або дають змогу збільшувати виробництво знарядь праці, предметів споживання, які створюють комфортні умови життя людей, нові правила соціальних відносин.

Ці ефекти різноякісні, проте взаємопов'язані. Величина ефекту визначається також швидкістю поширення інновацій, наприклад, швидка заміна застарілої техніки, технології дає можливість економити ресурси, підвищувати якість продукції, оберігати від забруднення навколишнє середовище; поява на ринку нових товарів викликає зміни структури цін, галузевої структури виробництва, підвищення (зниження) рівня життя населення. Накопичення в суспільстві нових соціальних знань впливає на темпи розвитку суспільства в напрямі зміни тенденцій якості та стилю життя, підвищує рівень освіти, культури, інтелектуальність нації, збільшує тим самим інноваційний потенціал держави.

## ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ

Карцева С.Н., гр. ФК-31

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **М.А. Чаплигіна**  
Курський інститут кооперації (філіал БУКЕП)

Своїм народженням іпотека, як і багато інші суспільні та економічні інститути, зобов'язана античності. Поняття "іпотека" вперше було введено в Стародавній Греції і використовувалося для характеристики відповідальності боржника перед кредитором у вигляді застави певної ділянки землі.

Росія є однією з родоначальниць іпотечного кредитування. У 1754 році за Указом Імператриці Єлизавети Петрівни були відкриті два іпотечних банку – Позиковий банк для дворянства і Банк для купецтва Петербурзького порту.

У 1768 році для видачі іпотечних позик заснований казенний Позиковий банк. Скасування кріпосного права в 1861 році почалася нова епоха в історії Росії і в розвитку іпотечного кредитування. Розробка проекту створення банку і принципів соціальної спрямованості його діяльності зайняли 210 років. 18 травня 1882 року Селянський поземельний банк був заснований. Банк видавав позики під заставу земель, куплених селянами у приватних власників, у розмірах не вище 80...90% від вартості землі на термін від 24,5 до 34,5 років (на термін від 13 до 55,5 років). Річний відсоток по позиках – 7,5 і 8,5%.

Таким чином, в дореволюційній Росії була створена одна з найбільш розвинених систем іпотечного кредитування, що зіграла важливу роль у розширенні селянського землекористування. Всього до 1917 року в Росії функціонував 21 земельний банк, з них 3 – державних і 18 – акціонерних.

Нормативно-правова база іпотечного кредитування в Російській Федерації ґрунтується на положеннях Цивільного кодексу, Закону "Про державну реєстрацію прав на нерухоме майно й угод з ним", "Про іпотеку (заставу нерухомості)", "Про оціночну діяльність". Іпотека стала розглядатися як один з факторів успішної реалізації пріоритетного національного проекту "Доступне і комфортне житло". При цьому особливий акцент у концепції робився на те, що іпотека має бути ринковою, а не дотаційною. Таким чином, іпотечне кредитування пройшло довгий і складний шлях свого розвитку. Інститут іпотеки перетворився в систему, здатну брати участь у вирішенні глобальних державних завдань будь-якої країни.